

REGLUGERÐ RÁÐSINS (EBE) nr. 1612/68**frá 15. október 1968****um frelsi launþega til flutninga innan bandalagsins**

RÁÐ EVRÓPUBANDALAGANNA HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Efnahagsbandalags Evrópu, einkum 49. gr. hans,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar,

með hliðsjón af álitum Evrópuþingsins ⁽¹⁾,

með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽²⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

Frelsi launþega til flutninga innan bandalagsins skal ná fram að ganga í síðasta lagi í lok aðlögunartímans. Þetta felur í sér að ekki verður unnt að mismuna launþegum í aðildarríkjunum á grundvelli þjóðernis hvað varðar atvinnu, launakjör og önnur skilyrði er varða vinnu og ráðningar, auk réttar þessara launþega, að teknu tilliti til takmarkana sem helgast af allsherjarreglu, almannaöryggi og almannaheilbrigði, til að skipta um dvalarstað innan bandalagsins í því augnamiði að hafa launaða atvinnu.

Einkum vegna tilkomu tollabandalagsins og til að ná fram grundvallarstefnumiði bandalagsins, ætti að samþykka ákvæði til að tryggja að markmiðin sem sett eru fram í 48. og 49. gr. sáttmálans og fjalla um frelsi til flutninga náist og til að bæta úr þeim ráðstöfunum sem voru samþykktar með reglugerð nr. 15 ⁽³⁾ um frumráðstafanir til að koma á frelsi launþega til flutninga og reglugerð ráðsins nr. 38/64/EBE ⁽⁴⁾ frá 25. mars 1964 um frelsi launþega til flutninga innan bandalagsins.

Frelsi til flutninga telst til grundvallarréttinda launþega og fjölskyldna þeirra. Tryggja ber óheftan hreyfanleika launþega innan bandalagsins sem einn af þeim möguleikum sem launþegar hafa til að bæta lífskjör og vinnuskilyrði sín og

bæta félagslega stöðu sína, auk þess sem efnahagslíf í aðildarríkjunum er eflt með þeim hætti. Tryggja ber rétt allra launþega í aðildarríkjunum til að starfa á þeim sviðum sem þeir hafa kosið sér.

Launþegar sem eru í fastri vinnu eða vinna við tímabundin störf, árstíðabundin störf eða sækja vinnu yfir landamæri, svo og þeir sem sinna þjónustustörfum, eiga að njóta slíks réttar án nokkurrar mismununar.

Rétturinn til frjálsra flutninga felur í sér, eigi að virða hann á hlutlægan hátt með frjálsræði og reisn, að launþegar njóti jafnra réttinda í raun og að lögum hvað varðar öll málefni sem tengjast ástundun launaðrar atvinnu sem og húsnæðismálum, jafnframt því sem öllum hindrunum gegn hreyfanleika launþega skal rutt úr vegi, einkum þeim er varða rétt launþega til að fá fjölskyldu sína til sín og þau skilyrði sem sett eru fyrir komu fjölskyldunnar til gístillandsins.

Reglan um að ekki megi mismuna launþegum innan bandalagsins felur í sér að allir ríkisborgarar aðildarríkjanna njóti sömu réttinda til vinnu og innlendir launþegar.

Nauðsynlegt er að efla þær stofnanir sem veita upplýsingar um atvinnutækifæri, einkum með því að koma á beinni samvinnu milli helstu vinnumiðlana og einnig á milli svæðisbundinna vinnumiðlana, jafnframt því að auka og samræma upplýsingaskipti til að tryggja að betri heildarmynd fái af vinnumarkaðinum. Launþegar sem hyggja á flutninga ættu að geta fengið nýlegar upplýsingar um lífskjör og atvinnuskilyrði. Jafnframt skal grípa til ráðstafana í þeim tilvikum þar sem röskun, sem getur stefnt lífskjörum og atvinnutækifærum á tilteknu svæði eða í tiltekinni atvinnugrein í hættu, er fyrir hendi eða fyrirsjáanleg á vinnumarkaði aðildarríkis. Upplýsingaskipti, sem hafa það að markmiði að letja launþega þess að flytjast til þeirra svæða eða í þær atvinnugreinar, eru ein af leiðunum sem fara ber í fyrstu í þessu skyni en einnig ætti að vera hægt, gerist þess þörf, að auka gagnsemi slíkra upplýsingaskipta með því að leggja niður um stundarsakir þjónustu ofanefndra stofnana en allar slíkar ákvarðanir þarf að taka innan bandalagsins.

⁽¹⁾ Stjtið. EB nr. 268, 6. 11. 1967, bls. 9.

⁽²⁾ Stjtið. EB nr. 298, 7. 12. 1967, bls. 10.

⁽³⁾ Stjtið. EB nr. 57, 26. 8. 1961, bls. 1073/61.

⁽⁴⁾ Stjtið. EB nr. 62, 17. 4. 1964, bls. 965/64.

Náið samband er á milli frjálsra flutninga launþega, atvinnumála og starfsmenntunar, einkum þar sem hið síðastnefnda hefur það að markmiði að auka möguleika launþega til þess að taka atvinnutilboðum annars staðar í bandalaginu. Tengslin á milli þessara þátta gera það að verkum að mikilvægt er að vandamál sem upp kunna að koma séu skoðuð í heild sinni og metin með hliðsjón hvert af öðru auk þess sem tillit skal tekið til atvinnuástands á viðkomandi svæði. Af þessu leiðir að nauðsynlegt er að aðildarríkin beini kröftum sínum að því að samræma vinnumálastefnu sína innan bandalagsins.

Ráðið samþykkti, með ákvörðun sinni frá 15. október 1968 ⁽¹⁾, að láta 48. og 49. gr. sáttmálans og þær ráðstafanir sem gerðar voru vegna framkvæmdar þeirra ná til frönsku umdæmanna erlendis.

SAMÞYKKT REGLUGERÐ ÞESSA:

I. HLUTI

ATVINNA OG FJÖLSKYLDUR LAUNÞEGA

I. BÁLKUR

Aðgangur að vinnumarkaði

1. gr.

1. Sérhver ríkisborgari aðildarríkis skal, óháð búsetu, hafa rétt til að ráða sig til vinnu sem launþegi og rækja það starf á yferráðasvæði annars aðildarríkis í samræmi við þau ákvæði í lögum eða stjórnarsýslufyrirmælum er taka til atvinnumála ríkisborgara aðildarríkisins.

2. Hann skal m.a. njóta þeirra réttinda að ráða sig til vinnu á yferráðasvæði annars aðildarríkis með sama forgangsrétti og ríkisborgarar þess ríkis.

2. gr.

Sérhver ríkisborgari aðildarríkis og sérhver vinnuveitandi sem rekur starfsemi á yferráðasvæði aðildarríkis geta skipst á umsóknnum og tilboðum um atvinnu og geta komið sér saman um og framkvæmt ráðningarsamninga í samræmi við ákvæði gildandi laga eða stjórnarsýslufyrirmæla án þess að það leiði til nokkurrar mismununar.

⁽¹⁾ Stjtið. EB nr. L 257, 19. 10. 1968, bls. 1.

3. gr.

1. Samkvæmt þessari reglugerð skulu ákvæði í lögum eða stjórnarsýslufyrirmælum aðildarríkis ekki gilda í þeim tilvikum:

- þar sem þau takmarka umsóknir og framboð á atvinnu, eða rétt erlendra ríkisborgara til að fá og stunda atvinnu eða setja þeim önnur skilyrði en þau sem gilda um þeirra eigin ríkisborgara, eða
- þar sem meginmarkmið eða áhrif þeirra eru að halda ríkisborgurum annarra aðildarríkja frá atvinnu sem til boða stendur, enda þótt það taki ekki til þjóðernis.

Þetta ákvæði á ekki við í þeim tilvikum þar sem tungumálakunnátta skiptir máli vegna eðlis starfsins sem um er að ræða.

2. Þetta skal einkum og sér í lagi ná til þeirra ákvæða eða venju aðildarríkis, samkvæmt fyrstu undirgrein 1. mgr., sem:

- a) mæla fyrir um sérstakar reglur um ráðningar erlendra ríkisborgara;
- b) takmarka eða draga úr auglýsingum í blöðum eða öðrum fjölmiðlum á lausum störfum eða binda þau öðrum skilmálum en þeim sem gilda fyrir atvinnurekendur á yferráðasvæði aðildarríkisins;
- c) binda aðgang að vinnumarkaðinum við skráningu á ráðningarskrifstofum eða hindra ráðningu einstakra launþega þegar um er að ræða fólk sem ekki býr á yferráðasvæði þess aðildarríkis sem í hlut á.

4. gr.

1. Ákvæði í lögum eða stjórnarsýslufyrirmælum aðildarríkis sem takmarka fjölda eða hundraðshluta erlendra ríkisborgara í fyrirtækjum, starfsgrein eða á tilteknu svæði, eða á landsmælikvarða, skulu ekki gilda um ríkisborgara annarra aðildarríkja.

2. Þegar ívilnun til fyrirtækja í aðildarríki er bundin við ákvæðið lágmarkshlutfall innlendra launþega skal litið á ríkisborgara annarra aðildarríkja sem innlenda, samkvæmt ákvæði í tilskipun ráðsins frá 15. október 1963 ⁽²⁾.

5. gr.

Ríkisborgari aðildarríkis sem sækir um atvinnu í öðru aðildarríki skal njóta sömu aðstoðar þar og vinnumiðlun þess ríkis veitir innlendum ríkisborgurum sem eru í atvinnuleit.

6. gr.

1. Ráðning og skráning ríkisborgara eins aðildarríkis í stöðu í öðru aðildarríki skal ekki vera háð neinum skilyrðum er varða heilsufar, sérþekkingu eða annað það sem gerir honum lægra undir höfði í samanburði við innlenda ríkisborgara sem gegna sama starfi í hinu aðildarríkinu.

2. Engu að síður getur ríkisborgari, sem hefur undir höndum persónulegt starfstilboð frá vinnuveitanda í öðru aðildarríki en sínu eigin, þurft að fara í hæfnispróf hafi vinnuveitandinn sett það sem skilyrði með tilboðinu.

II. BÁLKUR

Atvinna og jafnræði við málsmeðferð

7. gr.

1. Ekki er heimilt að láta launþega, sem er ríkisborgari annars aðildarríkis en þess sem hann starfar í, gjalda þjófðernis síns hvað viðvíkur ráðningar- og vinnuskilyrðum, einkum og sér í lagi hvað varðar launakjör, uppsögn úr starfi og, komi til atvinnumissis, endurskipun eða endurráðningu.

2. Hann skal njóta sömu félagslegra réttinda og skattaívilnana og innlendir launþegar.

3. Hann skal einnig í krafti sama réttar og með sömu skilyrðum hafa sama aðgang og innlendir launþegar að þjálfun

í skólum er tengjast atvinnulífinu og endurmenntunarstöðvum.

4. Öll ákvæði í kjarasamningum eða ráðningarsamningum eða öðrum almennum reglugerðum sem varða aðgang að atvinnu og öll önnur starfsskilyrði eða uppsagnarákvæði eru ógild og að engu hafandi að svo miklu leyti sem þau mæla fyrir um eða heimila mismunun launþega sem eru ríkisborgarar annarra aðildarríkja.

8. gr.

1. Launþegi, sem er ríkisborgari aðildarríkis og starfar á yfirráðasvæði annars aðildarríkis, skal njóta jafnræðis við málsmeðferð hvað varðar aðild að stéttarfélagum og njóta þess réttar er hún veitir, að meðtöldum réttinum til að greiða atkvæði; það má meina honum að eiga sæti í stjórn nefnda sem lúta ríkisrétti eða að gegna stöðu sem er bundin af ríkisrétti. Enn fremur á hann rétt á að taka sæti í fulltrúaráði launþega við fyrirtæki. Ákvæði þessarar greinar skulu ekki hafa áhrif á lög eða reglugerðir í tilteknum aðildarríkjum sem veita launþegum sem koma frá öðrum aðildarríkjum meiri rétt.

2. Ráðið skal endurskoða þessa grein á grundvelli tillögu frá framkvæmdastjórninni sem verður að skila henni innan tveggja ára.

9. gr.

1. Launþegi sem er ríkisborgari aðildarríkis og starfar á yfirráðasvæði annars aðildarríkis skal njóta allra sömu réttinda og ívilnana og innlendir launþegar hvað viðvíkur húsnæði, það á einnig við um eignarrétt á húsnæði sem hann þarf á að halda.

2. Slíkur launþegi getur, með sama rétti og innlendir ríkisborgarar, látið skrá sig hjá húsnæðismiðlun á því svæði þar sem hann starfar, fari slík skráning fram, og skal hann njóta viðeigandi ívilnana og forréttinda.

Hafi fjölskylda hans orðið eftir í landinu sem hann kom frá skal einnig tekið tillit til hennar í þessu sambandi, eins og hún væri búsett á viðkomandi svæði, að því tilskildu að innlendir launþegar njóti svipaðra fríðinda.

III. BÁLKUR

Fjölskyldur launþega

10. gr.

1. Eftirfarandi skulu, óháð þjófðerni þeirra, hafa rétt til

⁽²⁾ Stjtið. EB nr. 159, 2. 11. 1963, bls. 2661/63.

að koma sér fyrir hjá launþega sem er ríkisborgari eins aðildarríkis og starfar á yfirráðasvæði annars aðildarríkis:

- a) maki hans ásamt afkomendum þeirra sem eru yngri en 21 árs eða eru á þeirra framfæri;
- b) ættmenn launþega og maka hans að feðgatali sem eru á þeirra framfæri.

2. Aðildarríkin skulu auðvelda þeim aðstandendum, sem ekki heyrja undir ákvæði 1. mgr. en eru á framfæri launþega sem að framan er getið eða hafa búið undir sama þaki í landinu sem hann kom frá, að koma til ríkisins.

3. Að því er varðar 1. og 2. mgr. verður launþeginn að hafa yfir að ráða húsnæði fyrir fjölskyldu sína sem talið er hæfa innlendum launþegum á því svæði þar sem hann hefur ráðið sig til vinnu; þetta ákvæði má hins vegar ekki leiða til þess að launþegum frá öðrum aðildarríkjum sé mismunað á kostnað innlendra launþega.

11. gr.

Í þeim tilvikum þar sem ríkisborgari aðildarríkis hefur ráðið sig til vinnu eða er sjálfstætt starfandi á yfirráðasvæði annars aðildarríkis, skulu maki hans og þau barnanna, sem eru yngri en 21 árs eða eru á hans framfæri, hafa rétt til að ráða sig í hvaða vinnu sem er, hvar sem er á yfirráðasvæði þess ríkis, jafnvel þó að þau séu ekki ríkisborgarar neins aðildarríkis.

12. gr.

Börn ríkisborgara aðildarríkis, sem er eða hefur verið ráðinn til vinnu á yfirráðasvæði annars aðildarríkis, skulu eiga rétt á almennri skólagöngu í því ríki, námsvist og starfsþjálfunarnámskeiðum með sömu skilyrðum og ríkisborgarar þess ríkis, að því tilskildu að börnin búi þar.

Aðildarríkin skulu leggja sig fram um að gera þessum börnum kleift að stunda námið við ákjósanlegustu skilyrði.

II. HLUÐI

ATVINNUFRAMBOÐ OG ATVINNUM-SÓKNIR

I. BÁLKUR

Samvinna á milli aðildarríkja og við framkvæmdastjórnina

13. gr.

1. Aðildarríkin eða framkvæmdastjórnin skulu stofna til eða í sameiningu gera hverjar þær kannanir á atvinnutækifærum eða atvinnuleysi sem þau telja nauðsynlegar til að tryggja frelsi launþega til flutninga innan bandalagsins.

Aðalvinnumiðlanirnar í aðildarríkjunum skulu eiga náð samstarf sín á milli og við framkvæmdastjórnina með það að markmiði að hafa samráð um ráðningu í lausar stöður og meðferð atvinnuumsókna innan bandalagsins og yfirlit um hverjir hljóta stöður.

2. Í þessu skyni skulu aðildarríkin tilnefna sérstakar þjónustuskrifstofur og ber þeim að skipuleggja þá starfsemi sem að ofan er getið og hafa samráð sín á milli og við deildir framkvæmdastjórnarinnar.

Aðildarríkjunum ber að tilkynna framkvæmdastjórninni um allar breytingar sem verða á tilnefningu aðila til slíkrar þjónustu og skal framkvæmdastjórnin birta nákvæmar upplýsingar um þær í *Stjórnartíðindum Evrópubandalagsins*.

14. gr.

1. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni upplýsingar um vandamál sem upp kunna að koma í sambandi við frelsi til flutninga og atvinnumál launþega og nákvæmt yfirlit yfir stöðu og þróun atvinnulífs á tilteknum svæðum og í tilteknum greinum.

2. Í samvinnu við umsjónarnefndina skal framkvæmdastjórnin ákvarða hvernig farið skuli með gögnin sem greint er frá í 1. mgr. og hve oft skuli skipst á upplýsingum. Til að meta ástand á vinnumarkaði skulu aðildarríkin nota samræmdar viðmiðanir, sem framkvæmdastjórnin setur fram í samræmi við störf umsjónarnefndarinnar samkvæmt d-lið 33. gr., að fengnu álitum ráðgjafarnefndarinnar.

3. Í samræmi við þær starfsaðferðir, sem framkvæmdastjórnin ákveður í samráði við umsjónarnefndina, skal þjónustuskrifstofa hvers aðildarríkis senda til þjónustuskrifstofa hinna aðildarríkjanna og til evrópsku samráðsskrifstofunnar upplýsingar um lífsskjör og vinnuskilyrði og ástand vinnu-markaðar sem líklegar eru til að koma launþegum frá öðrum aðildarríkjum að gagni. Upplýsingarnar skal endurskoða reglulega.

Þjónustuskrifstofurnar í hinum aðildarríkjunum skulu tryggja að slíkar upplýsingar séu vel kynntar, m.a. með því að dreifa þeim á meðal viðeigandi vinnumiðlana og koma þeim á framfæri, með öllum tiltækum ráðum, við þá launþega sem hlut eiga að máli.

II. BÁLKUR

Ráðstöfun lausra starfa

15. gr.

1. Þjónustuskrifstofa hvers aðildarríkis skal senda mánáðarlega hið minnsta skýrslu til þjónustuskrifstofa hinna aðildarríkjanna og til evrópsku samráðsskrifstofunnar sem sýnir eftir starfsgreinum og svæðum:

- a) störf sem ekki hefur verið ráðið í eða ólíklegt er að ráðið verði í með mannafla af innlendum vinnumarkaði;
- b) starfsumsóknir fólks sem hefur lýst sig reiðubúið og hæft til að þiggja launaða vinnu í öðru landi.

Þjónustuskrifstofa hvers aðildarríkis skal senda slíkar upplýsingar áfram til hlutaðeigandi vinnumiðlana og vinnu-málaskrifstofa.

2. Skýrslunum sem um getur í 1. mgr. skal dreift samkvæmt samræmdu heildarkerfi sem evrópska samráðsskrifstofan skal setja upp, í samvinnu við umsjónarnefndina, innan átján mánaða frá gildistöku þessarar reglugerðar.

16. gr.

1. Tilkynna skal um sérhvert laust starf, sem skráð hefur verið hjá vinnumiðlunum aðildarríkis og ekki hefur reynst unnt að ráða í vinnuafli af innlendum vinnumarkaði en manna má innan bandalagsins á grundvelli skýrslanna sem

getið er í 15. gr., þar til bærur vinnumiðlunum aðildarríkis sem hefur gefið til kynna að það hafi mannafla á lausu í sömu starfsgrein.

2. Vinnumiðlanirnar skulu senda upplýsingar um gildar umsóknir til vinnumiðlana fyrra aðildarríkisins. Á 18 daga tímabili frá því að tilkynning hefur borist um laust starf til vinnumiðlana síðara aðildarríkisins skulu umsóknirnar lagðar fyrir vinnuveitendur með sama forgangi og innlendir launþegar hafa umfram ríkisborgara frá ríkjum utan bandalagsins. Á ofangreindu tímabili skal því aðeins senda tilkynningar um laus störf til ríkja utan bandalagsins að aðildarríkið sem í hlut á telji að ekki sé nægilegt vinnuafli að fá innan aðildarríkjanna í viðkomandi störf.

3. Ákvæði 1. mgr. ná ekki til starfa sem hafa verið boðin launþegum frá ríkjum utan bandalagsins þegar:

- a) slíkt tilboð er gert ákveðnum launþega og er í eðli sínu sérstakt vegna þess að um er að ræða:
 - i) sérstakar hæfniskröfur eða trúnaðarstarf eða fyrri starfstengsl;
 - ii) fjölskyldutengsl, annaðhvort milli vinnuveitanda og launþegans sem í hlut á, eða milli hins síðarnefnda og launþega sem hefur verið í fastri vinnu við fyrirtækið í eitt ár hið minnsta.

Liðum i) og ii) skal beita í samræmi við ákvæðin sem sett eru í viðaukanum;

- b) ráðið er í slík störf úr tiltölulega einsleitum hópi árs-tíðabundins vinnuafli þar sem að minnsta kosti einum tilteknum aðila hefur verið boðið starf;
- c) vinnuveitendur bjóða slík störf launþegum sem búa á svæðum sem liggja sitt hvorum megin við landamæri aðildarríkis og ríkis sem ekki er aðildarríki;
- d) vinnuveitendur bjóða skýlaust launþegum frá ríkjum utan bandalagsins störf með tilliti til þess að starfsemi fyrirtækisins raskist ekki og vinnumiðlanirnar, sem hafa látið málið til sín taka til að tryggja rétt innlendir launþega eða launþega frá hinum aðildarríkjunum, hafi komist að þeirri niðurstöðu að um réttlætunarlegar ástæður sé að ræða.

17. gr.

1. Þjónustuskrifstofurnar skulu annast framkvæmd ákvæði 16. gr. Hins vegar, að svo miklu leyti sem höfundstöðvarnar heimila og að svo miklu leyti sem skipulag vinnumiðlana í aðildarríki og úthlutunaraðferðir leyfa:

- a) skulu svæðisbundnar vinnumiðlanir aðildarríkis:
- i) á grundvelli skýrslanna sem getið er í 15. gr. og viðeigandi aðgerðir byggjast á, safna saman og ráðstafa lausum störfum og atvinnuumsóknum;
 - ii) koma á beinum tengslum við ráðstöfun:
 - starfa sem boðin hafa verið tilteknum launþega;
 - einstakra atvinnuumsókna sem sendar hafa verið annaðhvort til sérstakra vinnumiðlana eða til vinnuveitanda sem rækir starfsemi á því svæði sem miðlunin nær til;
 - starfa til handa árstíðabundnu vinnuafli sem ráða verður eins skjótt og auðið er;
- b) skulu vinnumiðlanir, sem ná til svæða sem liggja að landamærum tveggja eða fleiri aðildarríkja, skiptast reglulega á gögnum sem varða laus störf og óafgreiddar atvinnuumsóknir á þeirra svæði og, með sama hætti og gert er gagnvart öðrum vinnumiðlunum í löndum þeirra, safna saman og ráðstafa lausum störfum og atvinnuumsóknum;
- c) skulu opinberar vinnumiðlanir, sem sérhæfa sig í tilteknum starfsgreinum eða láta sig varða sérstaka hópa fólks, eiga beina samvinnu hver við aðra.

18. gr.

Ekki er skylt að taka upp þær ráðningaraðferðir sem framkvæmdaraðilar beita og kveðið er á um í samkomulagi sem tvö eða fleiri aðildarríki gera sín á milli.

III. BÁLKUR

**Leiðir til að hafa eftirlit með jafnvægi á vinnu-
markaðinum**

19. gr.

1. Á grundvelli skýrslu frá framkvæmdastjórninni, sem unnin er upp úr upplýsingum frá aðildarríkjunum, skulu aðildarríkin og framkvæmdastjórnin kanna sameiginlega tvisvar á ári:

- árangur aðgerða bandalagsins við ráðstöfun lausra starfa;
- hve margir ríkisborgarar ríkja utan bandalagsins hafa verið ráðnir;
- fyrirsjáanlega þróun á vinnumarkaði og, að svo miklu leyti sem kostur er, tilflutning mannafla innan bandalagsins.

2. Aðildarríkin skulu ásamt framkvæmdastjórninni kanna öll tiltæk ráð til að veita ríkisborgurum aðildarríkjanna forgang þegar ráðið er í lausar stöður til að leitast við að koma á jafnvægi milli framboðs og umsókna um störf innan bandalagsins. Þau skulu beita öllum tiltækum ráðum í þessu skyni.

20. gr.

1. Þegar röskun, sem getur stefnt lífsskjörum og atvinnutækifærum á tilteknu svæði eða í tiltekinni atvinnugrein í hættu, er fyrir hendi eða fyrirsjáanleg á vinnumarkaði aðildarríkis ber því ríki að tilkynna um það til framkvæmdastjórnarinnar og hinna aðildarríkjanna og veita þeim nánari upplýsingar um málsatvik.

2. Aðildarríkin og framkvæmdastjórnin skulu grípa til allra tilheyrilegra ráðstafana til að koma slíkum upplýsingum á framfæri innan bandalagsins svo að menn sæki ekki um störf á því svæði eða í þeirri atvinnugrein.

3. Með fyrirvara um beitingu sáttmálans og bókana sem honum fylgja geta aðildarríkin sem um getur í 1. mgr. farið fram á það við framkvæmdastjórnina að hún lýsi því yfir, til að koma aftur á eðlilegu ástandi á því svæði eða í þeirri atvinnugrein, að starfsemi ráðningarkerfisins sem kveðið er á um í 15., 16. og 17. gr. skuli felld niður að hluta eða að öllu leyti.

Ekki seinna en tveimur vikum eftir að slík beiðni berst skal framkvæmdastjórnin taka ákvörðun um niðurfellinguna og hve lengi hún skuli standa. Hvaða aðildarríki sem er getur

farið fram á það við ráðið, þó aðeins innan tveggja vikna, að það ógildi eða breyti slíkri ákvörðun. Ráðið skal bregðast við beiðni af þessu tagi innan tveggja vikna.

4. Hafi slík niðurfelling orðið skulu vinnumiðlanir annarra aðildarríkja, sem hafa gefið til kynna að þær hafi launþega á sínum snærum, ekki grípa til neinna ráðstafana til að manna laus störf sem tilkynning hefur borist um til þeirra beint frá vinnuveitendum í aðildarríkjunum sem getið er um í 1. mgr.

IV. BÁLKUR

Evrópska samráðsskrifstofan

21. gr.

Evrópska skrifstofan sem samræmir ráðstafanir vegna atvinnutækifæra og atvinnuumsókna og stofnuð var á vegum framkvæmdastjórnarinnar (í þessari reglugerð nefnd „evrópska samráðsskrifstofan“), skal almennt gegna því hlutverki að miðla upplýsingum um atvinnutækifæri innan bandalagsins. Hún skal einkum bera ábyrgð á öllum formsatriðum er varða þennan málaflokk sem, samkvæmt ákvæðum þessarar reglugerðar, falla undir framkvæmdastjórnina, og ekki síst aðstoða innlendar vinnumiðlanir.

Henni ber að taka saman þær upplýsingar sem um getur í 14. og 15. gr. ásamt niðurstöðum kannana og rannsóknna sem gerðar eru samkvæmt 13. gr., í því skyni að varpa ljósi á gagnlegar staðreyndir um fyrirsjáanlega þróun á vinnumarkaði bandalagsins. Slíkum staðreyndum skal komið á framfæri við þjónustuskrifstofur aðildarríkja og við ráðgjafar- og umsjónarnefndirnar.

22. gr.

1. Evrópska samráðsskrifstofan skal einkum sjá um að:

- 1) samræma þær aðferðir sem þörf er á til að manna laus störf innan bandalagsins og hafa yfirlit yfir þá flutninga launþega sem af hljófast;
- 2) vinna að þessum markmiðum með því að stuðla að því, í samvinnu við umsjónarnefndina, að sambærilegar aðferðir séu notaðar bæði á stjórnunar- og framkvæmdastigi;

c) þegar sérstaka nauðsyn ber til, að safna saman í samvinnu við þjónustuskrifstofurnar upplýsingum um laus störf og atvinnuumsóknum svo að unnt sé að ráðstafa þeim hjá þjónustuskrifstofunum.

2. Henni ber að tilkynna þjónustuskrifstofunum um laus störf og atvinnuumsóknir sem sendar hafa verið beint til framkvæmdastjórnarinnar og fá upplýsingar um viðbrögð við þeim.

23. gr.

Framkvæmdastjórnin getur, í samvinnu við lögbært yfirvald í hverju aðildarríki fyrir sig og í samræmi við þá skilmála og þær aðferðir sem hún skal ákveða á grundvelli álitsgerðar umsjónarnefndarinnar, skipulagt heimsóknir og verkefni fyrir embættismenn annarra aðildarríkja og einnig framhaldsnámskeið fyrir sérmenntað starfsfólk.

III. HLUTI

NEFNDIR SEM EIGA AÐ TRYGGJA NÁNA SAMVINNU MILLI AÐILDARRÍKJANNA Í MÁLEFNUM ER VARÐA FRJÁLSA FLUTNINGA LAUNÞEGA OG ATVINNUMÁL ÞEIRRA

I. BÁLKUR

Ráðgjafarnefndin

24. gr.

Ráðgjafarnefndin ber ábyrgð á að aðstoða framkvæmdastjórnina við að athuga vafamál sem upp kunna að koma við beitingu sáttmálans og í sambandi við ráðstafanir sem gerðar eru á grundvelli hans og varða frelsi launþega til flutninga og störf þeirra.

25. gr.

Ráðgjafarnefndin ber einkum ábyrgð á að:

- 1) rannsaka mál er varða frjálsa flutninga launþega og atvinnumál innan ramma innlendar vinnuálastefnu, með það að leiðarljósi að samræma vinnuálastefnu aðildarríkja á bandalagsgrundvelli og á þann hátt stuðla að aukinni efnahagslegri þróun og jafnvægi á vinnumarkaði;

- b) gera almenna úttekt á þeim áhrifum sem framkvæmd þessarar reglugerðar og aðrar viðbótarráðstafanir hafa;
- c) koma til framkvæmdastjórnarinnar rökstuddum tillögum um endurskoðun á þessari reglugerð;
- d) láta í té, hvort heldur sem er að beiðni framkvæmdastjórnarinnar eða að eigin frumkvæði, rökstudda álitsergerð um almenn atriði eða meginreglur, einkum og sér í lagi hvað varðar upplýsingaskipti um þróun mála á vinnumarkaðinum, um flutninga launþega milli aðildarríkja, um áætlanir eða ráðstafanir til eflingar starfsleiðbeiningum eða starfsþjálfun sem er líkleg til að efla frelsi til flutninga og atvinnuskipta, jafnframt um alla þá aðstoð sem launþegar og fjölskyldur þeirra eiga kost á, að meðtalinni félagslegri aðstoð og húsnæðisöflun launþega.

26. gr.

1. Ráðgjafarnefndin skal skipuð sex fulltrúum frá hverju aðildarríki, tveir eru ríkisstjórnarfulltrúar, tveir eru frá launþegasamtökum og tveir frá samtökum vinnuveitenda.
2. Hvert aðildarríki skal tilnefna einn varamann fyrir hvern hóp sem tilgreindur er í 1. mgr.
3. Starfstími fulltrúanna og varamanna þeirra skal vera tvö ár. Heimilt er að endurskipa þá.

Er starfstíminn rennur út skulu bæði aðal- og varamenn sitja þar til aðrir hafa verið skipaðir í þeirra stað eða skipanir þeirra endurnýjaðar.

27. gr.

Ráðið skal skipa bæði aðal- og varamenn í ráðgjafarnefndina og kappkosta, þegar fulltrúar launþegasamtakanna og samtaka vinnuveitenda eru valdir, að þeir komi frá hinum ýmsu geirum efnahagslífsins.

Ráðið skal láta birta til upplýsingar skrá yfir aðal- og varamenn í *Stjórnartíðindum Evrópubandalagsins*.

28. gr.

Fulltrúi úr framkvæmdastjórninni, eða varamaður hans, skal vera formaður ráðgjafarnefndarinnar. Formaðurinn hefur ekki atkvæðisrétt. Nefndin skal koma saman tvisvar á ári hið minnsta. Formaðurinn kallar hana saman, annaðhvort að

eigin frumkvæði eða að beiðni að minnsta kosti þriðjungs nefndarmanna. Framkvæmdastjórnin skal sjá nefndinni fyrir skrifstofuþjónustu.

29. gr.

Formaðurinn getur boðið einstaklingum eða fulltrúum aðila sem hafa viðtæka reynslu af atvinnu- eða flutningsmálum launþega að taka þátt í fundum sem áheyrnarfulltrúar eða sem sérfræðingar. Formaðurinn getur leitað ráða hjá sérfræðingum.

30. gr.

1. Álitsergerð nefndarinnar telst ekki gild nema að minnsta kosti tveir þriðju hlutar fulltrúanna séu viðstaddir.

2. Álitsergerðir skulu vera rökstuddar og þær teljast samþykktar þegar fyrir þeim er hreinn meirihluti gildra atkvæða. Þeim skal fylgja skrifleg greinargerð með álit minnihlutans, fari hann fram á það.

31. gr.

Ráðgjafarnefndin skal setja sér starfsreglur samkvæmt reglum um málsmeðferð sem skulu taka gildi þegar ráðið, að fengnu álit framkvæmdastjórnarinnar, hefur gefið samþykki sitt. Gildistaka breytinga sem nefndin kann að gera á þessum starfsreglum skal háð sömu málsmeðferð.

II. BÁLKUR

Umsjónarnefndin

32. gr.

Umsjónarnefndin ber ábyrgð á að aðstoða framkvæmdastjórnina við að undirbúa, stuðla að og fylgja eftir öllum formsatriðum og ráðstöfunum sem miða að því að koma þessari reglugerð ásamt viðbótarráðstöfunum í framkvæmd.

33. gr.

Umsjónarnefndin ber einkum ábyrgð á að:

- a) koma á og bæta samvinnu milli þeirra yfirvalda sem hlut eiga að máli í aðildarríkjunum varðandi öll forms-

atriði í tengslum við frjálsa flutninga launþega og atvinnumál þeirra;

- b) móta aðferðir við skipulag sameiginlegra aðgerða opinberra yfirvalda sem í hlut eiga;
- c) auðvelda söfnun upplýsinga, sem líklegar eru til að koma framkvæmdastjórninni að gagni og sem nota má í þeim könnunum og rannsóknum sem kveðið er á um í þessari reglugerð, og hvetja stjórnsluaðila sem málið varðar til að skiptast á upplýsingum og miðla reynslu;
- d) kanna formsatriði er varða samhæfingu viðmiðana sem aðildarríki nota til að meta stöðu vinnumarkaðarins.

34. gr.

1. Umsjónarnefndin skal skipuð fulltrúum ríkisstjórna aðildarríkjanna. Hver ríkisstjórn skal tilnefna í umsjónarnefndina einn af fulltrúum sínum í ráðgjafarnefndinni.

2. Sérhver ríkisstjórn skal tilnefna varamann úr hópi annarra fulltrúa — aðal- eða varamanna — í ráðgjafarnefndina.

35. gr.

Fulltrúi úr framkvæmdastjórninni, eða varamaður hans, skal vera formaður umsjónarnefndarinnar. Formaðurinn hefur ekki atkvæðisrétt. Formaðurinn og meðlimir nefndarinnar geta leitað ráða hjá sérfræðingum.

Framkvæmdastjórnin skal sjá nefndinni fyrir skrifstofuþjónustu.

36. gr.

Tillögur og álitserðir umsjónarnefndarinnar skulu berast til framkvæmdastjórnarinnar og skal tilkynna það ráðgjafarnefndinni. Skrifleg greinargerð með álitserð einstakra nefndarmanna umsjónarnefndarinnar skal fylgja öllum tillögum og álitserðum fari þeir fram á það.

37. gr.

Umsjónarnefndin skal setja sér starfsreglur samkvæmt reglum um málsmeðferð sem skulu taka gildi þegar ráðið, að fengnu álit framkvæmdastjórnarinnar, hefur gefið samþykki sitt. Gildistaka breytinga sem nefndin kann að gera á þessum starfsreglum skal háð sömu málsmeðferð.

IV. HLUTI

BRÁÐABIRGÐA- OG LOKAÁKVÆÐI

I. BÁLKUR

Bráðabirgðaákvæði

38. gr.

Þar til framkvæmdastjórnin hefur komið á samræmda heildarkerfinu sem greint er frá í 2. mgr. 15. gr. skal samráðs-skrifstofan koma með tillögur um leiðir sem líklegar eru til að koma að haldi við að semja og dreifa skýrslunum sem getið er í 1. mgr. 15. gr.

39. gr.

Reglur ráðgjafar- og umsjónarnefndarinnar um málsmeðferð sem eru í gildi við gildistöku þessarar reglugerðar eiga áfram við.

40. gr.

Þar til þær ráðstafanir sem aðildarríkin eiga að grípa til samkvæmt tilskipun ráðsins frá 15. október 1968 ⁽¹⁾ taka gildi, og í þeim tilvikum þar sem atvinnuleyfið sem kveðið er á um í 22. gr. reglugerðar nr. 38/64/EBE er nauðsynlegt til að ákveða gildistíma og framlengingu dvalarleyfisins, samkvæmt ráðstöfunum sem aðildarríkin grípa til í samræmi við tilskipun ráðsins frá 25. mars 1964 ⁽²⁾, getur skrifleg staðfesting um ráðningu frá vinnuveitanda, eða starfsvottorð þar sem starfstímabilið kemur fram, komið í staðinn fyrir slíkt atvinnuleyfi. Skrifleg staðfesting vinnuveitanda

⁽¹⁾ Stjút. EB nr. L 257, 19. 10. 1968, bls. 13.

⁽²⁾ Stjút. EB nr. 62, 17. 4. 1964, bls. 981/64.

eða starfsvottorð sem sýnir að launþegi hefur verið ráðinn ótímabundinni ráðningu skal hafa sama gildi og varanlegt atvinnuleyfi.

41. gr.

Ef til þess kemur að aðildarríki geti ekki lengur, vegna niðurfellingar á atvinnuleyfum, safnað saman tilteknum tölfræðilegum upplýsingum um ráðningu erlendra ríkisborgara getur aðildarríkið, þar til búið er að koma á nýjum aðferðum við öflun tölfræðilegra upplýsinga, þó eigi lengur en til 31. desember 1969, í þessu skyni haldið áfram að krefjast þess að ríkisborgarar hinna aðildarríkjanna þurfi atvinnuleyfi. Atvinnuleyfi skal sjálfkrafa gefið út og gilda þar til endanlega er búið að leggja atvinnuleyfi niður í aðildarríkinu.

II. BÁLKUR

Lokaákvæði

42. gr.

1. Þessi reglugerð skal ekki hafa áhrif á ákvæði sáttmálans um stofnun Kola- og stálbandalags Evrópu sem fjalla um launþega með viðurkennda menntun eða hæfi í kola- eða stáliðnaði, né heldur ákvæði sáttmálans um stofnun Kjarnorkubandalags Evrópu sem fjalla um aðgang að sérhæfðum störfum í kjarnorkuiðnaði, né heldur neinar þær ráðstafanir sem gripið er til samkvæmt þessum sáttmálum.

Engu að síður skal þessi reglugerð ná til þeirra hópa launþega sem um getur í fyrstu undirgrein og til aðstandenda þeirra, að svo miklu leyti sem réttarstaða þeirra ræðst ekki af ofangreindum sáttmálum eða ráðstöfunum.

2. Reglugerð þessi skal ekki hafa áhrif á ráðstafanir sem gripið er til samkvæmt 51. gr. sáttmálans.

3. Reglugerð þessi skal ekki hafa áhrif skuldbindingar aðildarríkjanna vegna:

- sérstakra sambanda eða komandi samninga við tiltekin lönd eða yfirráðasvæði utan Evrópu, er byggjast á tengslum milli stofnana sem eru til staðar við gildistöku þessarar reglugerðar, eða
- samninga sem eru í gildi við gildistöku þessarar reglugerðar við tiltekin lönd eða yfirráðasvæði utan Evrópu, er byggjast á tengslum milli stofnana þeirra.

Launþegar frá slíkum löndum eða yfirráðasvæðum sem, í samræmi við þetta ákvæði, stunda vinnu á yfirráðasvæði einhvers þessara aðildarríkja geta ekki borið fyrir sig eða notið ákvæða þessarar reglugerðar á yfirráðasvæðum hinna aðildarríkjanna.

43. gr.

Aðildarríkin skulu í upplýsingaskyni senda framkvæmdastjórninni texta samkomulags, samninga eða samþykktu sem þau hafa gert sín á milli varðandi launþega, á tímabilinu frá undirritun þeirra til gildistöku.

44. gr.

Framkvæmdastjórnin skal gera tilheyrandi ráðstafanir samkvæmt þessari reglugerð svo að hún komist til framkvæmdar. Hún skal í þessu skyni eiga náð samstarf við opinber stjórnvöld í aðildarríkjunum.

45. gr.

Framkvæmdastjórnin skal koma til ráðsins tillögum sem miða að því að afnema, í samræmi við skilmála sáttmálans, takmarkanir á aðgangi launþega sem eru ríkisborgarar aðildarríkjanna að vinnumarkaðinum, í þeim tilvikum þar sem skortur á gagnkvæmri viðurkenningu á prófskírteinum, vottorðum eða öðrum vitnisburði um formlega menntun og hæfi getur hindrað frelsi launþega til flutninga.

46. gr.

Stjórnsýsluútgjöld nefndanna sem um getur í III. hluta skulu talin með í þeim hluta fjárhagsáætlunar Evrópubandalagsins sem tilheyrir framkvæmdastjórninni.

47. gr.

Reglugerð þessi gildir fyrir yfirráðasvæði aðildarríkjanna og ríkisborgara þeirra, samanber þó 2., 3., 10. og 11. gr.

48. gr.

Reglugerð nr. 38/64/EBE fellur úr gildi við gildistöku þessarar reglugerðar.

Reglugerð þessi er bindandi í heild sinni og gildir í öllum aðildarríkjunum án frekari lögfestingar.

Gjört í Lúxemborg 15. október 1968.

Fyrir hönd ráðsins,

G. SEDATI

forseti.

VIÐAUKI

Til skýringar við a-lið 3. mgr. 16. gr.:

- 1) Með orðunum „sérstakar hæfniskröfur“ er átt við æðri eða óvenjulega menntun og hæfi innan verksviðs eða starfsgreinar þar sem sérhæfðrar tækniþekkingar er krafist. Þegar um er að ræða árstíðabundið vinnuafli, sem ráðið er í hópum, skal þessi skilgreining gilda um verkstjóra.
 - 2) Með orðinu „trúnaðarstarf“ er átt við starf þar sem venjulega er krafist í gistilandinu sérstaks trúnaðartrausts milli vinnuveitanda og launþega.
 - 3) Með orðunum „fyrri starfstengsl“ er átt við það þegar vinnuveitandi óskar eftir að ráða til sín launþega sem hefur áður starfað hjá honum á því yfirráðasvæði aðildarríkis í að minnsta kosti tólf mánuði á síðustu fjórum árum.
 - 4) Með orðinu „fjölskyldutengsl“ er átt við tengsl vegna hjúskapar eða skyldleika í fyrsta og annan lið á milli vinnuveitanda og launþega og skyldleika í fyrsta lið á milli tveggja launþega.
-